



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 220/2013-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P. M., Š., zastúpeného advokátom JUDr. V. L. ml., Advokátska kancelária, N., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 3 T 115/2009 z 10. februára 2012 a uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tos 48/2012 zo 17. apríla 2012 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť P. M. o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2012 doručená sťažnosť P. M., Š. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 115/2009 z 10. februára 2012 a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tos 48/2012 zo 17. apríla 2012.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bol uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 115/2009 z 10. februára 2012 nariadený výkon zvyšku trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu v trvaní 6 mesiacov a 18 dní, keďže sa neosvedčil v skúšobnej dobe určenej pri podmiennečnom upustení od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti.

O podanej sťažnosti sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tos 48/2012 zo 17. apríla 2012 tak, že túto ako nedôvodnú zamietol.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že rozhodnutiami oboch konajúcich súdov došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného „čl. 46 ods. 1, ods. 2 a ods. 3“ ústavy.

Sťažovateľ svoje námietky opieral o túto argumentáciu:

*«Krajský súd v Trnave pri preskúmaní sťažnosti podanej odsúdeným, teda mojou osobou, preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia ako aj konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo a zistil, že moja sťažnosť nie je dôvodná. Odvolací krajský súd, a v prvostupňovom konaní aj okresný súd majú za to, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že som bol dňa 8.8.2010, teda počas skúšobnej doby postihnutý za priestupok, a to prekročenie rýchlosti, za čo mi bola uložená pokuta vo výške 20,- €. Z uvedeného teda vyplýva, že som počas skúšobnej doby uloženej pri podmiennečnom upustení od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá spáchal priestupok práve na úseku cestnej premávky, takže som nevyhovел podmienkam na vyslovenie osvedčenia a z uvedeného dôvodu bolo nariadenie výkonu zvyšku trestu správne.*

*Samozrejme, že som si plne vedomý, že vodič v cestnej premávke má vždy a za každých okolností dodržiavať všeobecne záväzné právne predpisy na úseku cestnej premávky, teda má dodržiavať zákon. Počas skúšobnej doby som sa dopustil len jediného dopravného priestupku, a to dňa 8.8.2010. Samotná táto skutočnosť podľa môjho názoru nemôže byť podkladom k výroku o tom, že som sa v skúšobnej dobe neosvedčil.*

*V mojej profesii, keďže som podnikateľ - živnostník, poskytujúci služby na úseku servisu tlačiarenských zariadení a strojov, kde som k dispozícii svojim klientom nonstop, kde mám podpísané rámcové zmluvy so sankciami za ich nedodržania vrátane nedodržania*

*termínov v nich zakotvených, kde poskytujem tzv. hotline servis (mnohokrát aj v noci sa jedná o „krkolonné“ termíny, kedy sa musím dostaviť k zákazníkovi v takom časovom limite, aby tento po mnou vykonanom servise stihol ešte zrealizovať objednávku tlače, na ktorú čaká jeho obchodný partner), mesačne najazdím vyše 10.000 km. Svoje služby v rámci podnikateľskej činnosti poskytujem jednak na území Slovenskej republiky, jednak v zahraničí, čo je nesporne časovo značne náročné a s tým sú spojené aj dlhé jazdy motorovým vozidlom v časových limitoch ohraničených najmä zmluvnými podmienkami a sankciami z toho vyplývajúcimi. Nepovažujem sa za žiadneho športového jazdca, ktorý by vyznával rýchlu jazdu, nikdy, a to naozaj som nikdy neprekročil rýchlosť jazdy, pokiaľ som sa neponáhlal na servis. Samozrejme, že to nie je ospravedlnenie, uvádzam to len na vysvetlenie. Pri takom značnom počte najjazdených kilometrov v relatívne krátkom časovom úseku sa mi pri spomínaných hraničných časových limitoch stalo, že som prekročil rýchlosť. Nemienim tento môj exces bagatelizovať, ale nejednalo sa z mojej strany o moju nezodpovednosť alebo „frajerinu“, jednalo sa o stav vyvolaný osobitnou povahou mojej práce. Akcentujem na tomto mieste, že počas skúšobnej doby, ktorá je primárnym a absolútnym časovým rozpätím pre hodnotenie súdu o osvedčení sa mojej osoby, som sa dopustil len jedného jediného dopravného priestupku a preto sa domnievam, že pretože jeden exces na úrovni menej závažného dopravného priestupku predsa nemôže tvoriť základ pre nariadenie výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti s odôvodnením, že som sa neosvedčil. Skutky, ktorých som sa dopustil dňa 3.9.2011 a dňa 10.9.2011, sa udiali až po uplynutí skúšobnej doby, bol som za ne sankcionovaný pokutou uloženou v blokovom konaní, a tieto dva skutky nemôže konajúci súd s poukazom na dikciu ustanovenia § 70 ods. 1 Tr. zák. vziať do úvahy ako hodnotiace kritériá pre osvedčenia sa na účely eventuálneho nariadenia výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti. Napriek tomu obidva konajúce súdy tak učinili.*

*Samotné ustanovenie § 70 ods. 1 Tr. zák. zakotvuje, že ak odsúdený, u ktorého sa podmienenečne upustilo od zvyšku trestu zákazu činnosti, viedol v skúšobnej dobe riadny život a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že zvyšok trestu vykoná. Žiadnym súdom mi neboli uložené žiadne obmedzenia alebo povinnosti ako to poníma dikcia § 69 ods. 3 Tr. zák., v skúšobnej dobe som sa dopustil len jedného dopravného priestupku, ostatné hodnotiace správy zadovážené Okresným súdom Galanta deklarujú, že počas skúšobnej doby som*

viedol riadny život, teda vo vzťahu k mojej osobe z hľadiska hodnotenia skúšobnej doby (ktorá je jediným smerodajným časovým momentom v zmysle dikcie § 70 ods. 1 Tr. zák., a z ktorého má vychádzať aj konajúci prvostupňový súd) prevažujú pozitívne momenty nad jedným jediným negatívnym v podobe dopravného priestupku zo dňa 8.8.2010. Na skutky zo dňa 3.9.2011, resp. zo dňa 10.9.2011 prvostupňový súd by nemal prihliadať na účely vyslovenia výroku o osvedčení sa alebo neosvedčení sa mojej osoby. Samozrejme, skutkov v dňoch 3.9.2011 a 10.9.2011 som sa dopustil, avšak opätovne sa jednalo o moje excesy vyvolané osobitnou povahou mojej podnikateľskej činnosti.

*Pritom Krajský súd v Trnave si pred svojim rozhodovaním o mojej sťažnosti nezadovážil nové správy o mojej povesti, poprípade aktuálny výpis z mojej evidencie vodiča, z obsahu ktorého by bolo zrejmé, že som sa už ďalšieho excesu na úrovni dopravných predpisov nedopustil.»*

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základného práva podľa „čl. 46 ods. 1, ods. 2 a ods. 3“ ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 115/2009 z 10. februára 2012 a uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tos 48/2012 zo 17. apríla 2012, tieto rozhodnutia zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd sa na tomto mieste vysporiadal so zrejším nedostatkom sťažnosti, keď sťažovateľ výslovne prezentujúcu námietku porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy túto formuloval aj označením odseku 2 a odseku 3 príslušného článku, ktoré jej

obsahovo nezodpovedajú. Tento nedostatok preklenul ústavný súd bez toho, aby vyzýval sťažovateľa na opravu podania, a zohľadnil pri svojom rozhodovaní v rámci predmetu konania námietku porušenia označeného základného práva v zodpovedajúcom rozsahu (čl. 46 ods. 1 ústavy), tak ako to je vymedzené v záhlaví tohto uznesenia.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ nepriložil k svojej sťažnosti kópie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, čo je povinnou náležitosťou sťažnosti podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a v splnomocnení pre advokáta nie je výslovne uvedené, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V takýchto prípadoch ústavný súd štandardne sťažnosť odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (najmä, ak je sťažovateľ zastúpený advokátom), resp. vyzve sťažovateľa na doplnenie podania. V posudzovanej veci ústavný súd v záujme procesnej ekonómie nepristúpil ani k jednému z uvedených riešení, pretože po obstaraní kópií napadnutých rozhodnutí v súčinnosti s okresným súdom už z materiálneho hľadiska nič nebránilo sťažnosť posúdiť a rozhodnúť o nej.

**K námietke porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu  
sp. zn. 3 T 115/2009 z 10. februára 2012**

Právomoc ústavného súdu vyplývajúca z čl. 127 ods. 1 ústavy je vo vzťahu k všeobecným súdom limitovaná princípom subsidiarity, podľa ktorého poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Vo vzťahu k časti sťažnosti týkajúcej namietaného porušenia základného práva garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy označeným uznesením okresného súdu ústavný súd zistil existenciu procesnej prekážky uvedenej v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a síce nedostatok právomoci.

Vo vzťahu k označenému uzneseniu okresného súdu disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom – sťažnosťou, prostredníctvom ktorej sa mohol domáhať ochrany svojich práv a ktorú sťažovateľ aj využil. Poskytnutie ochrany vo vzťahu k prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu tak spadalo do právomoci nadriadeného súdu, čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

**K námietke porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu  
sp. zn. 5 Tos 48/2012 zo 17. apríla 2012**

Z obsahu argumentácie, ktorú sťažovateľ prezentoval vo svojej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, vyplýva, že sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy v spôsobe vyhodnotenia skutkových okolností jeho prípadu a v neprimeranosti vyvodeného skutkového záveru a naň nadväzujúceho právneho záveru konajúcich súdov o tom, že sa v určenej skúšobnej dobe neosvedčil.

V nadväznosti na to považuje ústavný súd za potrebné hneď v úvode poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nie je zásadne oprávnený preskúmať

a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom na ich rozhodnutie, keď sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (podobne aj II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 231/04). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj I. ÚS 13/00, I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

V intenciách uvedeného teda pristúpil ústavný súd k preskúmaniu namietaného rozhodnutia krajského súdu a posúdil, či výkon právomoci krajského súdu z hľadiska kvality obsahu jeho rozhodnutia zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov.

Krajský súd v namietanom uznesení o sťažnosti podanej proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu (ktorým tento konštatoval, že sa sťažovateľ v skúšobnej dobe neosvedčil a nariadil mu výkon zvyšku trestu zákazu činnosti) rozhodol tak, že sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol:

*„Napadnutým uznesením súd 1. stupňa podľa § 70 ods. 1 Tr. zák. nariadil výkon zvyšku trestu zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 6 mesiacov a 18 dní, ktorý bol odsúdenému P. M. uložený rozsudkom Okresného súdu v Galante sp. zn. 3T/115/2009 zo dňa 3.6.2009, pretože sa v skúšobnej dobe neosvedčil.*

*Proti tomuto uzneseniu podal odsúdený v zákonnej lehote sťažnosť. Prostredníctvom obhajcu sa domáhal zrušenia uznesenia a vrátenia veci prvostupňovému súdu, pretože sa počas skúšobnej doby dopustil len jedného priestupku a k prekročeniu povolenej rýchlosti u neho dôjde len vtedy, pokiaľ ho k tomu nenútili pracovné povinnosti dané osobitnou povahou jeho práce.*

*Krajský súd podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce tomuto výroku a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.*

*Okresný súd postupoval v súlade s § 70 ods. 1 Tr zák., v zmysle ktorého ak odsúdený, u ktorého sa podmiennečne upustilo od zvyšku trestu zákazu činnosti, viedol v skúšobnej dobe riadny život a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že zvyšok trestu vykoná.*

*Z vykonaného dokazovania vyplýva, že odsúdený dňa 8.8.2010, teda počas skúšobnej doby bol postihnutý za priestupok - prekročenie rýchlosti - pokutou vo výške 20,- Eur. Je teda zrejmé, že počas skúšobnej doby uloženej pri podmiennečnom upustení od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, odsúdený spáchal priestupok a to práve na úseku cestnej premávky, takže nevyhovel podmienkam na vyslovenie osvedčenia, a preto bolo správne nariadenie výkonu zvyšku trestu. “*

Vo svojom rozhodnutí krajský súd konštatoval vecnú správnosť prvostupňového rozhodnutia, keď poukázal na relevantnú právnu úpravu, ktorá bola aplikovaná v posudzovanom prípade (§ 70 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov), na dôkaznú situáciu a z nej vyplývajúci skutkový stav (delikt spáchaný na úseku cestnej premávky), z ktorého bol potom vyvodený skutkový záver o nesplnení kritérií bezúhonného života počas skúšobnej doby, a na to nadväzujúci právny záver o nesplnení podmienok na vyslovenie osvedčenia sa sťažovateľa v určenej skúšobnej dobe.

V prijatom uznesení krajský súd náležite vysvetlil dotknutú právnu úpravu a vo vzťahu k nej posúdil irelevantnosť argumentačných námietok sťažovateľa. Krajský súd vyčerpávajúco odpovedal na odvolacie argumenty sťažovateľa. Odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, pretože sa opiera o náležité vysvetlenie právnej úvahy a vyčerpávajúcu odpoveď poskytnutú sťažovateľovi zo strany krajského súdu, na ktorej tento postavil svoje rozhodnutie. Ústavný súd považuje odôvodnenie jeho rozhodnutia za dostatočné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 ústavy a nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu.

Samotná skutočnosť, že si krajský súd neosvojil interpretáciu výsledkov dokazovania a ich právne posúdenie z pohľadu sťažovateľa, nemôže ešte viesť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti námietky porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy namietaným uznesením krajského súdu v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vzhľadom na svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2013